

terer det. Det var faktisk ikke det, Frankrig sagde. Det, Frankrig sagde, var, at man ville nedlægge veto mod en ny resolution, der automatisk gav adgang til at udløse en krig. Vil hr. Jens Rohde være venlig at komme herop og bekræfte det, så han ikke er med til at bringe flere myter om, hvad der rent faktisk er foregået, i marken?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, hvad den franske holdning har været, og hvilke interesser der har stået på spil for Frankrig. Det er den ene ting.

Så synes jeg, man skal prøve at se på situationen, hvis vi siger, at nogle lande går i gang, når Sikkerhedsrådet er blokeret. Hvad er konsekvensen? Jo, så er Sikkerhedsrådet jo ikke i stand til at varetage sit primære ansvar for opretholdelse af international fred og sikkerhed i området, og i den situation må ansvaret altså tages af dem, der er rede til det. Det er igen et spørgsmål om, at der jo er enighed om, at Saddam Hussein skal afvæbnes – der er fuldstændig enighed om målene – og så må de, der er rede til det, tage ansvaret, når Sikkerhedsrådet er blokeret, for situationen er jo, at Sikkerhedsrådet er blokeret, og det er måske på grundlag af Sikkerhedsrådets resolution.

Det er også sket, men heri ligger ikke nogen bemyndigelse til frit spil for FN's medlemslande til at anvende magt over for Irak til opfyldelse af andre mål end opfyldelsen af betingelserne for våbenstilstanden i 1991. Det er der ikke noget nyt i, og det er nøjagtig den samme situation, som vi havde i 1998. Jeg anerkender, at SF også var imod dengang, men det var fru Sandy Brincks parti ikke, for de sad i regering med statsministeransvaret, og Det Radikale Venstre havde også regeringsansvar og forsvarede beslutningerne dengang. Dengang var den daværende regering parat til at være med til at dele verdenssamfundets ansvar for den internationale fred og sikkerhed.

Det var den samme situation med Kosovo. Her var Sikkerhedsrådet jo også blokeret, men det betød ikke, at den daværende regering satte sig med armene over kors, og heldigvis for det.

Man må gøre sig klart, hvad konsekvenserne er, hvis det er sådan, at man ikke gør noget. Hvis vi lader Saddam Hussein slippe af sted med at holde FN's Sikkerhedsråd for nar, hvem vinder så? Gør vi? Gør det irakiske folk? Nej, Saddam vil vinde, han vil ikke tabe.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Per Kaalund og derefter hr. Morten Helveg Petersen, og det er for begges vedkommende tredje gang.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Når lille Danmark med et flertal her i Folketinget agerer på denne måde i krisen sammen med USA, England og Australien, har Venstre og regeringen så gjort sig klart, hvilke konsekvenser det eventuelt kan have med hensyn til terrorhandlinger her i landet?

Vi bliver fokuseret helt klart i verdensbilledet. Lille Danmark står meget, meget isoleret, vi har store grupper af kurdere, arabere og andre her i landet, og vi ved, at der er fundamentalistiske kræfter både her i landet og andre steder. Har Venstre gjort sig klart, hvad man egentlig udsætter den danske befolkning for i retning af terrortrusler og lign. med den beslutning, man agter at tage i dag?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er nu tredje gang, jeg er på talerstolen for at stille det samme spørgsmål til Venstres ordfører. Jeg har ikke fået svar de første to gange, og jeg begynder at blive lidt pessimistisk med hensyn til, om det skulle lykkes at få et svar tredje gang, men jeg prøver.

Vil hr. Jens Rohde bekræfte, at referatet fra FN's Sikkerhedsråd den 19. marts med al tydelighed viser, at kun fire lande er parate til militær aktion på det foreliggende grundlag? Og hvordan i alverden kan hr. Jens Rohde med det referat stå her på Folketingets talerstol og sige ud i al offentlighed, at der er en FN-forankring, der er endnu stærkere end i 1998? Det hænger ikke sammen, og hr. Jens Rohdes svar udbedes nu for tredje gang.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Ja, jeg prøver igen.

Regeringens konklusion om et FN-mandat bygger på ét omdrejningspunkt, nemlig en politisk vurdering af, at våbeninspektørernes fortsatte arbejde er udsigtsløst. Hvis 678 og 687 skal reaktiveres, skal 1441 væk, og regeringen skriver i et svar: Regeringen har ikke anledning til at betvivle, at der har været reelle drøftelser i Sikkerhedsrådet.